

Nr 197.

Av herr **Andersson** i Grimbo, *angående ökat skydd mot skadegörelse å växande ungskog.*

Skogen är i flera avseenden av mycket stor betydelse för Sverige. Till följd därav hava vi fått en särskild skogsvårdslagstiftning, varjämte landet uppdelats i distrikt, uti vilka skogsvårdsstyrelser fungera och vilkas uppgift är att främja skogsvården. Såväl statsmedel som andra allmänna anslag lämnas årligen i rätt så stor omfattning för ändamålet.

Lagstiftningen går bland annat ut på att uti vissa fall ålägga markägare att plantera skog. Men ävenså hindras skogsägaren i vissa avseenden att själv bestämma över och efter eget gottfinnande förfara med sin skog. Vad alla förordningar och lagar gå ut på är vad man kallar uthålligt skogsbruk, varmed menas att skogens avkastning för kommande tider icke skall sina utan i framtiden kunna årligen bliva så stor som möjligt.

För naturvännerna såväl som för den nationalekonomiskt och skogligt intresserade är det alltid ett sant nöje att iakttaga växtliga plantskogar, uppdragna på kalmarker eller där skog avverkats. Men lika stor bliver den beklämmande känslan då dylika bestånd skövlats på sina toppar och kvistar.

Det förhåller sig nämligen så att på flera håll finnes en massa personer som hava för sin utkomst slagit sig på att bryta toppar av plantorna — i vanligaste fall å tallplantor — ävensom kvistar, som sedan försäljas å torgen i städer och samhällen. Härigenom uppkomma stora skador, dels därigenom att många plantor dö och andra återigen hindras i sin växt. Dessa senare kunna efter en del år möjligen skjuta ny topp och bliva stora träd, men lämna då alltid ett mindervärdigt virke.

Den ekonomiska förlusten som uppstår genom sagda skadegörelse är i allmänhet betydligt större än vad folk tänker. Sålunda har en länsjägmästare uti Stockholms län uppskattat den årliga skadan inom det länet till 30,000 kronor. När man så vet att sagda skadegörelse förekommer på spridda ställen över hela landet förstår man att det är stora värden som sålunda årligen omintetgöras.

För att råda bot mot sagda förfarande, torde det vara nödvändigt att nuvarande lagstiftning mot s. k. åverkan revideras.

Riksdagen beslöt visserligen 1924 i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning rörande möjligheterna för beredande av ökat skydd mot skadegörelse å ungskog samt framläggande för riksdagen av det förslag, vartill utredningen kunde giva anledning, men vid föredragning den 17 juli 1925

inför tillförordnad regering har Kungl. Maj:t »med hänsyn till vad i ärendet förekommit» funnit riksdagens berörda skrivelse ej föranleda till vidare åtgärd.

Ärendet hade varit på remiss för yttrande till domänstyrelsen, som i utlåtande den 22 december 1924 avstyrkte särskild lagstiftning — uti samma sak hade domänstyrelsen den 20 november 1913 ett motsatt yttrande.

Med överlämnande av domänstyrelsens utlåtande infordrades därefter länsstyrelsernas och skogsvårdsstyrelsernas yttranden. Åtta länsstyrelser och nio skogsvårdsstyrelser uttalade anslutning till domänstyrelsens ståndpunkt, varemot sexton länsstyrelser och fjorton skogsvårdsstyrelser tillstyrkte, vissa styrelser såväl utsträckning av åklagarens åtalsplikt som lagfästande av ett tillståndsförfarande, andra styrelser ettdera av dessa alternativ. Från åtskilliga länsstyrelser och skogsvårdsstyrelser vitsordades i synnerligt positiv form, att frågan gällde ett betydande såväl privat- som nationalekonomiskt intresse, och att de påtalade övergreppen nått en omfattning, som påkallade lagstiftningsåtgärd.

Att efter riksdagens uttalade önskan och de starkt motiverade kraven från ett flertal länsstyrelser och skogsvårdsstyrelser, Kungl. Maj:t ändå kom till sitt ovan sagda beslut, är oförklarligt.

Då genom gällande skogsvårdslag, stora krav ställas på den enskilde mark- och skogsägaren, så böra väl icke de, som bara förstöra och bryta ner vad andra ha åstadkommit, oantastade få fara fram som de vilja. Ja, förhållandet är för närvarande sådant, att om en enskild man, som uppdragit skog — detta må vara frivilligt å kalmark eller genom åläggande å avverkad skogsmark — bryter mot lagar å eget område, så är påföljden strängare för honom, än om en utomstående gör sig skyldig till samma handlingssätt.

Då vidsträckta ungskogsområden årligen nästan helt och hållet bliva ödelagda, torde detta, trots ärendets tidigare öde, tillräckligt tala för behovet av att något åtgöres.

I anledning av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande möjligheterna för ökat skydd mot skadegörelse å växande ungskog samt framläggande för riksdagen av det förslag, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 21 januari 1927.

Herman Andersson.